

Éppen megkövül

I.

A SZEM KÉNYSZERES,
mérhetetlenül rövid időközökben
ugrál vissza a figyelt pontra, amit,
ha netán az elmozogna, a tekintet,
e hegyes ujj, tárgylemezére
rögtön visszaszúr.

Emelkedik
a falpenész, és az elengedett
álom visszahullna, ám a ház,
a kipusztult lakók után,
csak üres épület,
hatalmas urna.

Akiket pillantás
nem követhet, akik
talán csak lejjebb mentek,
lejjebb költöztek egy emelettel,
s a ház a megboldogult
építetőt megsiratja
özvegy-szemekkel.

Megjavítják
a sérült tetőt, s a föld fölötti,
a hátrahagyott emlékművet
új beköltözők ismét
belakják.

II.

HALKAN BESZÉLNEK,
mint a tolvaj, mintha
a szavak után maradhatna
pár nyom, porlepte padlón
osonó.

Mintha
a hátsó szobában, mi
mától övék, gyerek aludna,
vagy gyűrött ágyon lekötözött
haldokló indulna épp haza.

De csak a falnak
van füle: aki a házat így dicséri,
legfőbb célja, hogy mondata, benne
a behozott, vándorló holmi, hagyja magát
tovasodorni a végtelen időhuzattól,
és várja meg végül, letegye,
s elengedje az átmenetben,
ideiglenes lakcímen otthon
és minden azon kívüli
idegenben.

Így tisztelje meg
az összes elfeledett
menedékest, a sok pillanat
elejtette lelket, majd magát
a házat, ami szintén lakik és kihal,
ideiglenesség az otthona (mindenféle
város, utca, törpebolygó...), embertartó
kerete kalitka, volier, ami soha nem
üres, legyen bármennyire is
elhagyatott, lakatlan,
és soha sincs tele.

III.

EZ KALITKA,
tulajdonképpen
valamiféle volier.

Százévek óta
ülnek itt abroszra könyökölve,
vendégek pásztázzák ablakból
a Fő teret.

Most nem látjuk őket,
de meglehet, lesz idő, mikor
majd kirajzolódik alakjuk
megint.

Azt nem tudjuk,
lesz-e itt akkor is terem, s a főúr,
mint egy üstökös, erre épp mely
időközönként kerül.

Lehet, hogy
kerthelyiség lesz, ha az űr, a tömérdek
légszomj megkönyörül
a kicsi bolygón.

Különben
égett múmiák ülik majd
az asztalokat körül, s poharukban
a muskotály éppen
megkövül.

*A vers megírásakor a szerző a Nemzeti Kulturális Alap
alkotói támogatásában részesült.*